

Til § 9 (Lovens § 10).

Ifølge Lovens § 10 er Indankningsfristen for Sessionens Kendelser den i Danske Lovs 1—6—14 fastsatte Tid af Aar og Dag. Det er anset rettest, at denne Frist saavel som Reglerne for Indstævning bringes i Overensstemmelse med de almindelige Regler i borgerlige Rets-trætter, saaledes som disse til enhver Tid fastsættes.

De andre Ændringer følger af Rettelserne i § 4 m. fl.

Til § 10 (Lovens § 11).

Forsvarskommissionens Flertal har foreslaaet Udskrivningsalderen nedsat til 20 Aar i Stedet for som nu 22 Aar (Betænkningen Side 14, øverst), og dette forudsættes ogsaa utvetydigt at skulle ske i § 234, 3die Stykke, i Loven om Hærens Ordning af 30. September 1909.

Det skønnes dog, at man kan beholde Udsættelse til 25 Aars Alderen (Værnepligtlovens § 14).

Ændringerne i Punkt 1 og Punkt 6, se Rettelserne til §§ 4, 12, 17 og 19. Sidste Stykke er flyttet til § 12.

Til § 11 Nr. 3 og 4 (Lovens § 12).

Følger af Ændringen i §§ 4, 17 og 19.

Til § 12, jfr. §§ 10, 11, 14 og 19 og Lovens §§ 4 og 8 samt Kap. IX, særlig §§ 30 og 31.

I den hidtil gældende Lov om Værnepligt er der paa forskellige Punkter gennemført en Sønring mellem »befarne« Værnepligtige og andre Værnepligtige.

Det »befarne« Mandskab, hvilket Begreb nærmere defineres i Lovens § 31, overføres under visse Betingelser til Sørollen, jfr. § 8. De befarne Værnepligtige er ikke pligtige at fremstille sig til Sessionsbehandling. Deres Indkaldelse foregaar efter Reglerne i Kapitel IX, særlig §§ 29—30 og 33—37. Der er tillagt dem en særlig Ret til at erholde Udsættelse i § 34; deres Tjenestetid beregnes paa en for dem ejendommelig Maade efter §§ 32 og 43; og endelig bør det i denne Forbindelse anføres, at der er tillagt enhver med Søfartsbog forsynet Værnepligtig Ret til at møde paa Session uden for det Sted, hvor han staa i Rullen, § 11, ligesom der efter § 14 gælder særlige Regler for saadanne Værnepligtiges Udsættelse med Indkaldelse.

Dette Sæt af særlige Regler for de befarne i Modsætning til andre Værnepligtige skyldes dels Ønsket om at gøre Værnepligten saa lidet tyngende som muligt saa-

vel for de Værnepligtige selv som for Landets Handel og Søfart, dels paa den anden Side Hensynet til at sikre Marinen tilstrækkeligt Mandskab.

Disse Formaal maa til de forskellige Tider søges opnaaede ad forskellige Veje.

I de 40 Aar, som er gaaede siden Emanationen af den nu gældende Værnepligtslov, er Søfartens Materiel undergaaet betydelige Forandringer, og dette har medført tilsvarende Ændringer i Kravene til Søfartens Personel.

Ifølge »Statistiske Oplysninger om Danmarks Handelsflaade i 1908« bestod Handelsflaaden

i 1870 af 2,719 Sejlskibe med 168,193 Register Tons og 89 Dampskibe med 10,453 Register Tons

og i 1908 af 3,187 Sejlskibe med 116,241 Register Tons og 645 Dampskibe med 401,659 Register Tons.

I Forbindelse hermed staaer det Forhold, at de egentlige Sømænd, til hvis Tarv de om »Befarne« gældende Regler er givne, bliver en mindre og mindre Brøkdæl af det Personel, som beskæftiges ved Søfarten. Det er saaledes oplyst af Mønstringskontoret i København, at af 15,670 med Søfartsbog forsynede Personer, som i Aaret 1908 blev udmønstreret derigennem — hvoraf 14,930 til Dampskibe og kun 740 til Sejlskibe —, blev 5,546, altsaa kun $\frac{1}{3}$, udmønstreret som Styrmand, Tømmermænd, Matroser, Letmatroser, Ungmænd og Drengene: det egentlig søfarende Mandskab, medens hele Resten, 10,124 eller $\frac{2}{3}$, udmønstreredes som Maskinpersonale, Fyrbødere, Kokke, Hovmestre og lign., altsaa til Pladser, hvor de ikke vil komme til at tjene som »Sømænd« og altsaa ikke faa Ret som »Befarne«, jfr. § 31, men er undergivne de almindelige Regler for Møde paa Sessionen, Erhvervelse af Rejsjetilladelse o. s. v.

I den Tid, da Sejlskibene saa at sige var dem, der beherskede Markedet, var Sømændenes Liv i store Træk ordnet saaledes, at de laa hjemme om Vinteren og drog ud om Foraaret for først at vende hjem sent paa Efteraaret. I Sessionstiden, Maanederne August—Oktober inkl., var der altsaa ingen Sømænd hjemme, og man fritog dem da for at møde paa Sessionen ud fra den Betragtning, at den Mand, der kan bruges i Koffardifart, i langt de fleste Tilfælde ogsaa vil kunne gøre Tjeneste i Marinen. Til Gengæld stoppede man dem saa alle, inden Foraarsudfarten begyndte, og man ydede det stoppede Mandskab, som næsten ingen Adgang havde til at skaffe sig Erhverv i dette Tidsrum, en vis Godt-